

Rudolfu W-ovi. Když pak doručení toto se nestalo ani do 29. září 1926, kdy stěžovatelé podali návrh podle § 812 obč. zák. a zároveň i rekurs do schvalovacího usnesení a když do této doby nebylo tu pravoplatného usnesení první stolice, jest tu ohledně tohoto usnesení podobná situace jako ohledně usnesení ze dne 19. října 1926. I zde platí, že soud pozůstalostní nesmí věřitele připravit o právo k rekursu do tohoto usnesení tím, že oddálí vyřízení návrhu podle § 812 obč. zák.

Čís. 7075.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n.).

S hlediska § 1 zák. nezáleží na tom, že náhradní byt nájemníku nabízený nevyrovná se jeho dosavadnímu bytu, nýbrž rozhoduje, zda jeho potřebě odpovídá čili nic.

(Rozh. ze dne 19. května 1927, R I 407/27.)

Žádosti o odklad exekuce vyklizením soud první stolice vyhověl, rekursní soud žádost zamítl. **Důvody:** Podle § 1 zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. dlužno exekuci vyklizením odložit, nemá-li povinný beze své viny jiné, potřebě odpovídající náhrady. Z tohoto ustanovení vyplývá, že náhrada nemusí býti rovnocennou s vyklizovanými místnostmi, nýbrž že stačí, má-li náhradní byt nezbytně nutnou způsobilost, posloužit rodinným a obchodním poměrům nájemníka (srv. čís. sb. n. s. 990). Vyklizovanému nájemníku byl dán pronajímatelem k použití náhradní byt, jenž, právě tak jako byt vyklizovaný, sestává z kuchyně a ložnice a má pouze o 5—6m² menší plochu, nežli vyklizovaný byt. Ježto rodina vyklizovaného nájemníka jest tříčlenná, a nájemník může v kuchyni náhradního bytu vykonávati obuvnickou živnost právě tak, jako to činil v kuchyni dosavadního bytu, jest náhradní byt způsobilý, by postačil potřebám nájemníkovým, pročež není žádost o odklad odůvodněna.

Nejvyšší soud nevhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění a stěžovatel se poukazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež nebylo vyvráceno vývody dovolacího rekursu. Stěžovatel se marně dovolává obsahu spisů okresního soudu, z nichž ovšem vysvítá, že náhradní byt stěžovateli nabízený nevyrovná se dosavadnímu bytu stěžovatelovu. Na tom však ne sejde, neboť, jak již rekursní soud správně vystihl, jest jediné rozhodné podle § 1 zák. ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n., má-li stěžovatel jiný jeho potřebě odpovídající byt čili nic. Podle zjištění rekursního soudu odpovídá náhradní byt potřebě stěžovatelově, nejsou tu tudíž předpoklady § 1 cit. zák. pro odložení exekuce.